

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.971 van 21 november 2001
in de zaak A. 91.954/VII-21.383**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DEPONTHIERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, afkomstig van XXX, op 20 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 19 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing suggereert van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000; dat uit de gegevens van het dossier echter blijkt, zoals hierna zal worden aangegeven, dat de kamer het niet eens is met de conclusie (verwerping van het beroep tot nietigverklaring) van dit verslag; dat de zaak overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State kan worden behandeld, zoals in ondergeschikte orde wordt voorzien door het verslag;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 2 juni 1999 en verklaarde zich op 3 juni 1999 vluchteling.

1.2. Op 21 oktober 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 april 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 6 december 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Betrokkene, R. staatsburger van A. origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal R. te hebben verlaten daar hij door de R. autoriteiten gedwarsboemd werd mee te vechten aan de Europese kampioenschappen Sambo-judo in B. Betrokkene verklaarde tot 1981 in XXX gewoond te hebben. Nadien zou hij naar R. verhuisd zijn waar hij in 1995 een R. paspoort kreeg. Betrokkene verklaarde geen problemen gekend te hebben tot 12 april 1999. Hij zou samen met zeven andere ploegleden van de Sambo-judo-ploeg geselecteerd zijn voor de Europese kampioenschappen in B., die zouden plaatsvinden op 14 april 1999. Op 12 april 1999 zou betrokkene in de luchthaven, voor het vertrek naar B., tegengehouden zijn door twee agenten van "Sectie 6" (onderzoekscel). Betrokkene zou met hen meegegaan zijn en wat later zouden douaniers gemeld hebben dat ze drugs in zijn sportzak hadden gevonden.

Betrokkene zou door dezelfde mensen van Sectie 6 anderhalve maand voordien op straat aangesproken zijn. Ze zouden tegen betrokkene gezegd hebben niet naar B. te gaan. Betrokkene zou niet meer aan het voorval gedacht hebben want hij zou het niet belangrijk gevonden hebben. Op de luchthaven zou betrokkene paspoort afgenomen zijn en ze zouden aan betrokkene gezegd hebben dat ze tot doel hadden betrokkene te verhinderen naar B. te gaan. Betrokkene vermoedde dat hij niet mocht deelnemen aan de kampioenschappen in B. daar een andere persoon, een zekere K. F. moest winnen. Hij vermoedde dat er een directe band was tussen de ambtenaren van Sectie 6 en de vader van K. F., die wilde dat zijn zoon won. Betrokkene zou vrijgelaten zijn en hij zou direct naar zijn vriend I. vertrokken zijn die hem de raad gaf te vertrekken. Dit zou betrokkene gedaan hebben op 27 mei 1999 en hij zou hier aangekomen zijn op 2 juli (juni) 1999. Betrokkene vroeg asiel aan op 3 juni 1999. Betrokkene is in het bezit van een sportkaart waaruit blijkt dat bij leraar Sambo is (of was: datum op de kopie voor het document is onleesbaar) en twee bankuittreksels die betrokkene op het Commissariaat-generaal voorlegde om aan te tonen dat hij over een R. paspoort beschikte.

Vooreerst kan gesteld worden dat betrokkene behalve het voorval op de luchthaven geen problemen kende. Wat dit ene incident betreft, dient opgemerkt te worden dat de gevolgen die eruit voortvloeien niet van die aard zijn om te kunnen wijzen op een gegronde vrees voor leven of vrijheid in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo bestond het uiteindelijke doel van de autoriteiten er immers in dat niet betrokkene maar een R. teamgenoot de kampioenschappen zou winnen. Betrokkene onderging hier een discriminatie op professioneel vlak die echter niet van die aard is dat zijn leven of vrijheid (in gevaar) erdoor in gevaar werd gebracht.

Bovendien moet ook gewezen worden op bijkomende elementen (tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden) die de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas ondermijnen. Zo stelde betrokkene Europees kampioen Sambo-judo geweest te zijn maar hij kon niet onmiddellijk zeggen wanneer (nadien zei betrokkene dat het 1989 was) en hoeveel geld hij gewonnen had. Ook kende hij maar één groepslid bij voornaam en achternaam (verhoorverslag p. 5b en 6a). Vervolgens stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal eerst gezien te hebben dat de douaniers een zakje drugs uit zijn tas haalden (verhoorverslag p. 4a), terwijl hij nadien het tegendeel beweerde namelijk dat hij het niet had gezien (verhoorverslag p. 4b). Ook stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij geen problemen had in de groep, terwijl bij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er vijandigheden in het team waren omdat hij geen R. is. Verder stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de mannen die bij voordien op straat ontmoette, zich kenbaar maakten als leden van Sectie 6 (verhoorverslag p. 3a), terwijl hij (op) het op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft over 'twee mannen' die pas op de luchthaven, op 12 april 1999 hun legitimatiebewijs zouden getoond hebben. Vervolgens verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze met acht paraat stonden om te vertrekken (verhoorverslag p. 3a), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de groep die naar B. zou gaan uit twaalf leden bestond. Tenslotte stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal eerst over de ontmoeting van de twee onderzoekers op straat met niemand gesproken te hebben daar hij bang was. Nadien hernam hij deze verklaring en stelde bij het aan zijn coach gezegd te hebben die hem zei zich geen zorgen te maken (verhoorverslag p. 3a en 3b).

De documenten die betrokkene op het Commissariaat-generaal voorlegde (zijn sportkaart en twee bankuittreksels) kunnen niets aan bovengestelde vaststellingen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 21 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is,

en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij het volgende stelt:

"Schending van het art. 51/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, het algemeen principe van de rechten van de verdediging en de machtsoverschrijding,

doordat

de bestreden beslissing verschillende manifeste fouten bevat, die de belangen van de verzoekende partij hebben aangetast, nu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij verplichtte zich te laten bijstaan door een A. tolk, die het R. niet machtig was,

terwijl

op de beslissing ten onrechte vermeld wordt dat de tolk de R. taal machtig was en het blijkt dat deze verschillende tussenkomsten van de verzoekende partij niet kon vertalen of niet begreep, terwijl ook de verzoekende partij de A. tolk slecht begreep en de kandidaat-vluchteling het recht heeft te worden ondervraagd in de taal die hij machtig is en niet kan worden verplicht om te worden gehoord in een andere taal dan zijn moedertaal en de kandidaat-vluchteling in casu tijdig zijn wens had uitgedrukt te worden bijgestaan door een tolk die de R. taal machtig was;

en doordat

de verzoekende partij in de bestreden beslissing nu eens wordt aangeduid als zijnde van XXX nationaliteit en dan weer als hebben de R. nationaliteit,

terwijl

de verzoekende partij noch te beschouwen valt als een XXX staatsburger, noch als een R. staatsburger, nu hij door geen van deze beide republieken actueel nog erkend wordt als een staatsburger en alles er op wijst dat hij te beschouwen is als een staatloze in de zin van het Verdrag van New-York dd. 28 september 1954 en de beslissing die steunt op een dwaling aangetast is door machtsoverschrijding (R.v.St., Claes, nr. 3449, van 4 juni 1954, Moeykens, nr. 6092, van 21 februari 1958) , zekerlijk nu een betwisting nopens de nationaliteit de openbare orde raakt (Ber. Brussel, 27 april 1995, Revue du droit des étrangers, 1995, p. 308).

dat de verzoekende partij het bewijs van het indienen van zijn vordering ten einde het statuut van staatloze te bekomen zal bekend maken, van zodra de procedure zal zijn ingeleid geworden.";

Overwegende dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verzoekende partij een R. staatsburger van A. origine is; dat zij, bij haar aankomst in België, bij de verklaring als vluchteling en bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zou beweerd hebben dat zij de XXX nationaliteit had; dat in de vragenlijst gevoegd bij de "aanvraag tot erkenning als vluchteling" vermeld werd dat de verzoekende partij de R. nationaliteit bezat; dat de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal getracht heeft aan te tonen dat zij een R. paspoort bezat; dat de verzoekende partij thans aanvoert dat zij eigenlijk staatloos is en dat zij met het oog op de erkenning van die hoedanigheid een procedure heeft ingeleid voor de Rechtbank van eerste aanleg te Ieper;

Overwegende dat op het eerste gezicht door de commissaris-generaal nogal slordig werd omgesprongen met de nationaliteit van de asielzoeker; dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat dergelijk gegeven belangrijk is in het kader van een asielaanvraag; dat het middel volgens hetwelk het onderzoek naar de juiste nationaliteit van de verzoekende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid blijkt te zijn gevoerd, niet onmiddellijk ongegrond kan worden bevonden;

Overwegende dat de bestreden beslissing bovendien vermeldt dat de verzoekende partij bij haar ondervraging werd bijgestaan door een tolk die de R. taal machtig was; dat dit volgens de verzoekende partij niet het geval zou geweest zijn; dat de eerste verwerende partij toegeeft dat de vermelding in de bestreden beslissing inderdaad een vergissing is en dat het ging om een A. tolk;

Overwegende dat ook de taal van de asielzoeker een essentieel gegeven is in het kader van de asielprocedure; dat ook de gegevens terzake met de nodige zorgvuldigheid moeten worden aangegeven; dat dit op het eerste gezicht in casu niet gebeurd is;

Overwegende dat het eerste middel niet onmiddellijk ongegrond kan worden bevonden; dat het in het kader van een schorsingsprocedure zelfs ernstig is;

Overwegende dat krachtens artikel 17,§2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte op verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de tweede voorwaarde het volgende stelt:

"(...)

1. Wanneer de beslissing zou worden ten uitvoer gelegd, zou zulks beteken dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de R. F., waar hij geen verblijfsrecht meer heeft en waar zijn situatie dus erg onduidelijk en onvoorspelbaar is, vooral omdat hij daar evenmin kan terugvallen op familieleden.

Uit het "1999 Country Report on Human Rights Practices" van het Amerikaanse State Department, blijkt dat vooral in de stad K. de xenofobie ten aanzien van iedereen die uit de K. afkomstig is, groot is (o.m. p. 52 en 54) en dat personen zonder papieren gewoon zonder vorm van proces worden opgepakt en elke keer dat ze worden gecontroleerd een bedrag van \$27 dienen te betalen.

2. In de huidige stand van het dossier kan overigens niet worden besloten dat de gegevens, die door de verzoekende partij worden aangehaald ten einde zijn asielprocedure te staven, onjuist zouden zijn.

Een terugzenden naar R. zou dan ook de belangen van de verzoekende partij nodeloos schaden."

Overwegende dat luidens artikel 8, 5° van het eerder genoemd koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan;

Overwegende dat de summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij niet aan dit voorschrift voldoet; dat de verzoekende partij bijgevolg niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee voorwaarden van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De procedure zal worden voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenentwintig november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.